

Arrest

nr. 100 593 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat REYNAERT loco advocaat R. DEMEYER en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 20 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 11 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U heeft namelijk geen gevolg

gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 26 november 2012 opriep, en u heeft mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van het artikel 57/10 van de vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de beslissing tot technische weigering

3.1. Verzoekers asielaanvraag werd op grond van artikel 57/10 vreemdelingenwet afgewezen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een aangetekend schrijven van het CGVS van 7 november 2012, waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor op 26 november 2012, noch een geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

3.2. Verzoeker voert aan dat hij *“zich nooit aangemeld heeft op de vastgestelde datum”* omdat hij *“nooit een oproeping heeft mogen ontvangen”*, en wijst in het verzoekschrift op een aantal mogelijke oorzaken hiervoor. Verzoeker uit tal van verwijten zowel naar het CGVS toe als naar zijn toenmalig raadsman en benadrukt dat hij *“zeker niet laks is”* en *“enorm begaan met zijn asielprocedure”*. Verzoeker meent dat er *“sprake van overmacht”* is, wijst op de *“theorie van de ontoerekenbare onmogelijkheid”* en besluit dat de *“stelling van verwerende partij dat verzoeker blijk geeft van desinteresse in zijn asielprocedure ingevolge de niet verschijning is dan ook pertinent onwaar en absoluut niet gerechtvaardigd”*.

3.3. Uit het dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Verzoeker heeft de oproeping die hem bij aangetekend schrijven werd toegestuurd niet afgehaald bij de post. De regeling inzake de beroepstermijnen is van openbare orde zodat afwijkingen hiervan krachtens het rechtszekerheidsbeginsel, restrictief dienen te worden uitgelegd. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van overmacht of onoverkomelijke dwaling waardoor de gestrengheid van de wet kan getemperd worden. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 15 juni 1995, R.W., 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verzoeker beweert dat hij de oproeping die door het CGVS naar het correct adres werd gestuurd, nooit ontvangen heeft. Verzoeker komt niet verder dan blote beweringen over medebewoners en vage hypothesen over een mogelijke nagelaten controle van de identiteit door de post. Waar verzoeker de schuld legt bij het CGVS of bij zijn vorig raadsman benadrukt de Raad dat het niet aan het CGVS is om zich te informeren over de oorzaak van de afwezigheid van verzoeker bij het gehoor, en verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en de ontvangst van de aan hem gerichte briefwisseling. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk menen dat de commissaris-generaal onzorgvuldig tewerk is gegaan. Zoals verweerder in de nota en ter terechtzitting overigens nog benadrukt, was verzoekers advocaat wel aanwezig op de afspraak zodat niet kan worden ingezien waarom hij niet heeft gereageerd. Geenszins toont verzoeker aan dat hij alle onvermijdelijke dienstige voorzorgsmaatregelen heeft genomen die van hem verwacht kunnen worden zodat verzoeker de *“theorie van de ontoerekenbare onmogelijkheid”* niet nuttig kan aanvoeren. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping vervat in de brief die aangetekend werd verstuurd op de gekozen woonplaats en de commissaris-generaal derhalve terecht een beslissing tot technische weigering heeft genomen conform artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

4. Nopens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoeker verklaarde Nepal te zijn ontvlucht uit *“vrees voor de leden van de Madesi Mukti Tiger partij”*, die bij hem langskwamen *“voor geld voor een donatie”*, en hem lastigvielen omdat *“ik behoor tot een lagere kaste”*, en waarvan hij vreest *“dat ze mij zouden vermoorden omdat ik niet op hun eisen ben ingegaan”* (verslag DVZ).

4.2. Verzoeker blijft bij vage, summiere en blote beweringen die niet worden gestaafd noch toegelicht. Nochtans werd verzoeker er van in de beginfase van zijn asielprocedure op gewezen dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk moet aanbrengen, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven en in de loop van zijn asielprocedure aanvullende stukken neer te leggen. Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor het niet adstrueren noch nader toelichten van zijn asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn vrees omwille van *“talloze bedreigingen waarvan hij slachtoffer”* was.

4.3. Hoe dan ook, daargelaten de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden problemen betwist de Raad niet dat afpersing kan voorkomen in Nepal en zakenmannen zoals verzoeker mogelijks schenkingen moeten doen aan bendes of al dan niet politiek of sociaal geïnspireerde bewegingen. Verzoeker toont echter niet aan dat tegen deze bekende praktijken niet wordt opgetreden door de Nepalese overheid, of dat hij zich niet anderszins -al dan niet gezamenlijk met andere zakenmannen- zou kunnen beschermen. Verzoeker blijft bij zijn beweringen zodat hij niet aannemelijk maakt, noch dat deze bedreigingen het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, laat staan dat dit een vervolging kan uitmaken in de zin van het vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK